

Postanowienie z dnia 22 czerwca 2004 r.

II UZ 17/04

W sprawie o jednorazowe odszkodowanie i rentę wypadkową, dochodzone jednym pozwem, do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia w kasacji stosuje się art. 21 k.p.c.

Przewodniczący SSN Andrzej Kijowski, Sędziowie SN: Barbara Wagner (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2004 r. sprawy z wniosku Moniki F.-S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. o rentę i jednorazowe odszkodowanie w związku z wypadkiem przy pracy, na skutek zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 stycznia 2004 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Monika F.-S. zaskarżyła kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 września 2003 r., oddalający jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 10 września 2002 r. Skarga kasacyjna obejmowała roszczenia o rentę wypadkową oraz o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy. Pełnomocnik skarżącej, wezwany do uzupełnienia braków formalnych kasacji poprzez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia, sprecyzował ją w zakresie żądanego jednorazowego odszkodowania na kwotę 6.820 zł, podnosząc przy tym, że w sprawie zachodzi kumulacja roszczeń.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 5 stycznia 2004 r. [...] odrzucił kasację w zakresie roszczenia o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy. W jego ocenie, wartość żądanych przez skarżącą roszczeń nie podlega sumowaniu, albowiem „w zakresie roszczenia o prawo do renty wypadkowej kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w przeciwieństwie np.

do żądania renty wyrównawczej”. W konsekwencji Sąd ten uznał, że kasacja jest niedopuszczalna, gdyż wskazana przez skarżącą wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Postanowienie to Monika F.-S. zaskarżyła zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie i „nadanie biegu kasacji”. Pełnomocnik skarżącej podniósł, że pogląd Sądu Apelacyjnego dotyczący kumulacji roszczeń jest błędny, ponieważ art. 191 k.p.c. „dopuszcza dochodzenie pozwem kilku roszczeń przeciwko temu samemu pozwanemu, jeżeli nadają się do tego samego trybu postępowania”. Jego zdaniem roszczenia te podlegają również kumulacji w razie wniesienia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 392¹ § 1 k.p.c., kasacja przysługuje w sprawach o roszczenia majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej dziesięć tysięcy złotych. W sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące oznaczenia wartości przedmiotu sporu (art. 393¹⁹ k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c.).

Zgłaszane przez skarżącą roszczenia o rentę wypadkową oraz o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy podlegają kumulacji przedmiotowej, o której stanowi art. 191 k.p.c. Roszczenia te mają charakter majątkowy, wobec czego dla oznaczenia wartości przedmiotu sporu (także zaskarżenia) zlicza się, zgodnie z art. 21 k.p.c., ich wartość. Nie stanowi przeszkody w takim wyliczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia okoliczność, że w sprawach o przyznanie renty kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Roszczenie o rentę nie traci przez to charakteru majątkowego, a jego wartość daje się ustalić według zasad określonych w art. 22 k.p.c.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹⁸ § 2 k.p.c., art. 386 k.p.c. w związku z art. 393¹⁹ k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

=====